

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος Πρώτος

Συνδρομή ετήσια: Ἐν Ἑλλάδι γρ. 10, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ γρ. 20—Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου ἐκάστου ἔτους καὶ εἶναι ἐτήσιαι — Γραφεῖον τῆς Διευθύνσεως: Ὁδὸς Σταδίου, 6.

22 Φεβρουαρίου, 1876

ΕΘΝΙΚΗ ΚΑΤΗΧΗΣΙΣ

Ἐρανισθεῖσα ὑπὸ Α. Σ. Βυζαντίου.

Συνίετα ἰδί σελ. 97.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΟΓΔΩΘΟΝ

Αἱ γυναῖκες.

Ἐρ.—Αἱ γυναῖκες πρέπει νὰ λαμβάνωσιν ὁποῖαν ἀνατροφὴν καὶ οἱ ἄνδρες;

Ἄπ.—Βεβαίως, διότι αὐταὶ πρῶται φροντίζουσι περὶ τῆς ἀνατροφῆς τῶν παιδιῶν καὶ αἱ πρῶται ἐντυπώσεις ἐπιδρῶσι τὰ μέγιστα εἰς τὴν διάπλασιν τῶν ἀνδρῶν. Ἄλλ' ἐννοεῖται ὅτι ἡ ἀνατροφή τῶν γυναικῶν πρέπει νὰ ἦναι προσηρμοσμένη πρὸς τὴν φύσιν καὶ τὸν προορισμὸν τοῦ γυναικείου φύλου.

Ἐρ.—Περιέχει ἡ ἑλλ. ἱστορία παραδείγματα γυναικῶν, αἵτινες δὲν ὑπῆρξαν μόνον χρησταὶ μητέρες, ἀλλ' ὑπερέβησαν πολλάκις καὶ τοὺς ἄνδρας κατὰ τὸν ἠρωϊσμὸν καὶ τὴν φιλοπατρίαν;

Ἄπ.—Ἡ ἱστορία τῆς Σπάρτης βρῖθει τοιούτων παραδειγμάτων καὶ κατὰ τοὺς νεωτέρους δὲ χρόνους, αἱ Σουλιώτισσαι γυναῖκες ἐφάνησαν ἄξια κληρονόμοι τῶν σπαρτιατικῶν ἐκείνων ἀρετῶν.

Ἐρ.—Αἱ γυναῖκες ἔχουσι τὰ αὐτὰ δικαιώματα ὅσα καὶ οἱ ἄνδρες;

Ἄπ.—Αἱ γυναῖκες ἔχουσι τὰ ἀστυκὰ, ἀλλ' ὄχι καὶ τὰ πολιτικὰ δικαιώματα. Ἡ ἐνῆλιξ γυνὴ, ἂν ἦναι ἄγαμος ἢ χήρα, δύναται νὰ ἔχη κτήματα, νὰ πωλῇ, νὰ ἀγοράζῃ, νὰ χρησιμεύῃ ὡς κηδεμῶν, νὰ πράττῃ, ἐνὶ λόγῳ, πᾶν ὅ,τι καὶ οἱ ἄνδρες· ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ συντελῇ εἰς τὴν ἐπεξεργασίαν τῶν νόμων, εἰς οὗς ὑπακούει καὶ αὐτὴ, διότι δὲν λαμβάνει μέρος εἰς τὰς ἐκλογάς.

Ἐρ.—Πῶς δικαιολογεῖται ἡ ἐξαιρέσις αὕτη;

Ἄπ.—Δὲν ἐκρίθη δίκαιον νὰ ἀσκήῃ ἡ γυνὴ τὸ ὑπέρτατον τοῦτο πολιτικὸν δικαίωμα, ἀφοῦ δὲν ὑπηρετεῖ ὡς στρατιώτης. Ἐκτὸς δὲ τούτου, αἱ γυναῖκες, ἀσχολούμεναι εἰς οἰκιακὰ ἔργα, δὲν ἔδειξαν διάθεσιν νὰ ἀσχοληθῶσιν εἰς τὰ δημόσια.

Ἐπειτὴ συνίετα.

ΠΩΣ ΤΡΕΦΟΜΕΘΑ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΟΓΔΩΘ

Ὁ στόμαχος.

Συνίετα ἰδί σελ. 98.

Εἰς τὴν προηγουμένην μου ἐπιστολὴν σοῦ εἶπα πολλὰ πράγματα περὶ στομάχου, ἐλησμόνησα ὅμως τὸ κυριώτατον, τούτεστι νὰ σοῦ περιγράψω πῶς εἶνε κατεσκευασμένος.

Θὰ εἶδες ἴσως ποτέ σου κανένα ἀπὸ τοὺς περιπλανωμένους ἐκεῖνους μουσικοὺς, ἰταλοὺς πρὸ πάντων, οἵτινες κρατοῦσιν ὑποκάτω τῆς μασχάλης τῶν ἐν εἶδος ἀσχοῦ μελανοῦ, καὶ ἀφ' ἐνὸς μὲν φυσῶσιν ἐντὸς αὐτοῦ καὶ τὸν γεμίζουσι ἀέρα, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὸν πιέζουσι διὰ τῆς χειρὸς, καὶ παίζουσι μουσικὴν ἐνῶ ἐξέρχεται πάλιν ὁ ἀήρ δι' ἐνὸς καλάμου, τὸν ὁποῖον ἔχουσι προσκολλημένον εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ ἀσχοῦ. Ἄν δὲν εἶδες ποτέ κανένα τοιοῦτον μουσικόν, λυποῦμαι πολὺ, διότι τὸ κύριον συστατικόν τοῦ μουσικοῦ ἐκείνου ὄργανου, ὁ μελανὸς δηλ. ἀσκός, θὰ σοῦ ἐδίδε ἀκριβεστάτην ἰδέαν τοῦ στομάχου σου· καὶ τοῦτο διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον, ὅτι ὁ ἀσκός ἐκεῖνος εἶνε στόμαχος, καὶ στόμαχος ζῶου, τοῦ ὁποῖου ἡ ἐσωτερικὴ κατασκευὴ ὁμοιάζει πολὺ μὲ τὴν ἰδικήν σου. Τὸ ζῶον αὐτὸ (λυποῦμαι πολὺ διὰ τὴν ὁμοιότητα) εἶνε . . . ὁ χοῖρος! Δὲν εἶνε θέβαια κολακευτικὸν διὰ σέ, οὔτε διὰ κανένα μας· πλὴν τί νὰ γείνη; ὁ Θεὸς τοιοιτοτρόπως ἔκρινε πρέπον νὰ κατασκευάσῃ τὰ πράγματα.

Δὲν εἶνε ὅμως καὶ τόσον μεγάλος ὁ ἰδικός σου στόμαχος, ὅσον ὁ στόμαχος τοῦ χοίρου· διότι τὸ ζῶον αὐτὸ δὲν κἀμνει ἄλλο παρά νὰ τρώγῃ, καὶ ἔχει ἐπομένως, κατ' ἀνάγκην, πολὺ εὐρύχωρον στόμαχον.

Βάλε τὴν χεῖρά σου ἐν θέλῃς εἰς τὴν μικρὰν κοιλότητα, ἥτις εὐρίσκεται ὑποκάτω τοῦ στήθους σου, καὶ κράτει τὰς ἄκρας τῶν δακτύλων σου πρὸς τὸ μέρος τῆς καρδίας· θὰ σκεπάσῃς περίπου τὸ μέρος, τὸ ὁποῖον κατέχει συνήθως ὁ στόμαχός σου. Δύνασαι δὲ νὰ τὸν φαντασθῇς ὡς στρογγύλον καὶ ἐπίμηκες θυλάκιον, πλατύτερον πρὸς τὰ ἐπάνω καὶ στενότερον πρὸς τὰ κάτω, ἀρκετὰ δὲ καμπύλον περὶ τὰ μέσα. Ὡς πρὸς τὸ μέγεθός του, δὲν δύναμαι νὰ σοῦ τὸ προσδιορίσω ἀκριβῶς, ὅτι